

[Jensen (Aale).]

kommer Forslag frem, som virkelig kan hjælpe Landbruget, ser vi ikke noget til Partiet Venstre som Medhjælper til, at de kan gennemføres.

Saa kom det ærede Medlem med en Udtalelse, som man dog ikke skulde tro, at et Medlem af den ærede Ordførers Beskaffenhed kunde lægge den højtærede Minister i Munden. Det ærede Medlem fremsatte en Udtalelse, som kunde faa det til at se ud, som om den højtærede Landbrugsminister mente, at naar man fra Statens Side anvender Jordfondens Midler til at købe Jord, skulde den købte Jord ligge hen og ikke yde noget som helst. Det er en meget fri Fortolkning af den højtærede Landbrugsministers Ord; selvfølgelig skal den ikke det. Det ærede Medlem har en Tilbøjelighed til at le — jeg skal ikke bruge et Udtryk, som antagelig vilde blive paa-talt —, naar et andet Medlem siger noget. Dersom man virkelig vilde sætte ind her med lidt god Villie, kunde man benytte den Fremgangsmaade, at de, som havde drevet Jorden hidtil, men som ikke havde Raad til at beholde deres Jord, kunde faa Arealet i Forpagtning — lad saa være, at de svarede en mindre Forpagtningsafgift af den, end der svarede til Værdien, det betyder ikke saa overordentlig meget. Det, der betyder noget, er, at vi faar Beskæftigelse til vore mange arbejdsløse, at vi faar Beskæftigelse til vor Ungdom, at vi faar Boplads til de unge, der skal sætte Bo, og bevarer Hjemmene for de mange, der allerede har Hjem. Det er det Maal, Regeringen har sat sig, men vi mangler det ærede Medlems og hans Partis Tilslutning dertil.

Jeppesen (Drusebjerg): Den ærede Ordfører (Hauch) nævnte i sin Tale før, at det var de to Regeringspartier, der maatte tage Ansvaret for, at det var kommet dertil, at Brugsformen af 4. Oktober var gledet ud. Jeg vil gerne dertil sige, at det plejer at gaa til paa den Maade, naar man ikke kan enes om en Nyordning af en Sag, at den gamle Ordning da er gældende, indtil man opnaar Enighed. Dette Standpunkt er Partiet Venstre gaaet fra og har end ikke villet være med til midlertidigt, for en kortere Tid, at føre denne Lovgivning videre. Der-ved er Forholdet kommet til at ligge, som det ligger nu, og derfor maa Ansvaret ogsaa følge dem, som har brudt den Linie, man hidtil har været enig om.

Jeg er blevet opmærksom paa en Fortalelse, som jeg gjorde mig skyldig i før, da jeg havde Ordet, og som jeg beder Tingets

ærede Medlemmer undskylde. Jeg huskede ikke bedre end, at vi var ved tredie Behandling af Lovforslaget; men dette er jo anden Behandling. Selvfølgelig vil jeg anbefale at stemme imod det stillede Ændringsforslag, det fremgik ogsaa af min Tale. Jeg anbefaler altsaa mine Partifæller at stemme imod det stillede Ændringsforslag.

Landbrugsministeren (Bording): Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) udtalte før, at jeg var den første, der havde opgivet Troen paa, at det kunde lykkes at gennemføre det store Jordlovsforslag i Rigsdagen, idet jeg forleden havde fremsat et Forslag i Folketinget, gaaende ud paa en midlertidig Lovgivning for et Aar. Jeg skal erkende, at det kan være rigtigt; men jeg synes, der var nogen Grund til, at jeg kunde komme til den Opfattelse. Jeg fremsatte Lovforslaget om Oprettelse af mindre Landbrug her i Landstinget den 25. September 1931, og da vi naaede den 17. Februar 1932, havde jeg endnu aldrig været tilkaldt til Samraad eller til nogen som helst Forhandling om Forslaget. Det forekommer mig, at der da var nogen Grund til at tro, at det ikke vilde lykkes at faa gennemført et Forslag, hvorom man i Forvejen vidste, at der var saa stor Uoverensstemmelse. Dertil kommer, at man under de usikre Forhold, vi lever under for Øjeblikket, maa erkende, at der kan melde sig visse Vanskeligheder eller Betæneligheder ved at gennemføre en Udstykning i stort Omfang. Det mener jeg for øvrigt ikke man havde behovet, selv om man havde gennemført det af mig fremsatte Forslag; Udstykningen vilde jo rette sig efter Ansøgningernes Antal, og jeg tror ikke, disse vilde komme ind i stor Mængde. Men man havde dog haft Mulighed for at udstykke, og det vilde navnlig være af Betydning, hvis Tiderne lysner; saa vilde der sikkert komme mange Ansøgninger. Men jeg erkender, at man maaske kan have den Opfattelse, at det ikke vilde være rigtigt at binde saa mange Penge som foreslaet til dette Formaal, naar man alligevel ikke troede, at de vilde blive udnyttet fuldt ud. Jeg mente derfor, det maatte være min Pligt at forelægge et Forslag til en midlertidig Lovgivning, saa man dog havde nogen Mulighed for en Udstykning i det Omfang, man fandt rigtigt, og i det Omfang, Ansøgningernes Antal nu en Gang bestemte.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at nu skulde det jo vise sig, om jeg havde Evnen til at mægle mellem Tingene; det var min Pligt at søge at faa et Resultat ud af det. Men jeg maa jo sige, at det ærede